

sine Kirkelove sat den almindelige Valgret til Højboards her i Landet paa en saadan Maade, at jeg anser ham for den bedste Agitator for den almindelige Valgrets Gennemførelse. Man kan tale saa godt, som man vil, eller saa godt, som man kan, en Ting er sikker, og det er, at bestemte Handlinger ere altid den bedste Agitation for en Ting, og her har den ærede Kultusminister givet den almindelige Valgret Lov til at gøre sig gældende paa saa god en Maade, som det paa dette Tidspunkt overhovedet er tænkeligt. Det er imidlertid ikke alene den ærede Kultusminister, som har Handlinger bag sig, det er ogsaa vor ærede Justitsminister. Hos ham møde vi akkurat de samme Tendenser (Afbrydelse af *Sabroe*). Det ærede Medlem fra Aarhus (*Sabroe*) ler, men det nytter ikke en Smule; ved en Latter kan man ikke feje den Kendsgerning bort, at den ærede Justitsminister netop maatte trække Retsreformen i Land i Fjor, fordi han ikke kunde faa Nævningerne til at hvile paa den almindelige Valgret, det var netop den største Anstødssten, der var til Stede. Paa Grund af det ærede Medlems Latter skal jeg ogsaa minde om, at den ærede Justitsminister har sin Fortid endnu bedre besat med Gerninger. Der var en Tid, hvor der her paa Sjælland trængtes haardt til en god Brandkasse, saa kom Justitsministeren, som den Gang ikke var Minister, og lagde sine Kræfter til, og denne farlige Mand brugte alle sine Kræfter, for at denne Brandkasse kunde komme til at hvile netop paa den almindelige Valgret. Det er netop saadan i denne Kasse, at enhver kan faa gjort sine Anskuelser og Meninger om Kassens Tilstand gældende. Jeg nævner ikke dette for at faa Lejlighed til at rose de Herrer Ministre, men for Sagens Skyld, for det er dog givet, at skulle vi løse et Spørgsmaal, der møder Modstand i vort Folk, løse vi det bedre og sikrere, naar vi staa med almindelig Tiltro til hverandre. Jeg har fremført Kendsgerninger, og Kendsgerninger slipper man ikke saa let udenom, hvor let man end har ved at le. Saa skal man imidlertid huske paa — det er jeg vis paa, de Herrer ville sige —, at i dette Ministerium sidder der en Minister, som man maa blues over, hver Gang man ser hans Handlinger, og det er Krigsministeren. Ja vel, giv Tid, for vel sige de Herrer, at han duer ikke til at nedrive Fæstningen, men hvoraf vide de Herrer det? Det er en Opgave, som vi aldrig have givet ham. Han har jo faaet den Opgave at passe paa

Fæstningen, det faar han Penge til paa Finansloven, og den Opgave har han varetaget. Saa gave vi ham ogsaa en anden Opgave, og den har han passet udmærket godt, nemlig at ave, kue og hemme den Jakob von Thybo'ske Aand i vor Hær, den Aand, som vi kende, men som vi ikke kunne lide, med dens Skryderi og Leben. Jeg synes, han er ret ivrig her. Og jeg er saa heldig at kunne fremføre et Vidne her, som jeg haaber vil blive taget som et aldeles ufrivilligt Vidne. Der var i Sommer en Gang en af disse Løjtnanter, som bar sig ret letsindigt ad, idet han prikkede et Par Karle i deres Trøjeærmer med Sabelspidsen. Det er utilladeligt, og det blev meddelt i „Socialdemokraten“. Dagen efter læste jeg i samme Blad, at neppe var denne Historie om denne Løjtnant bleven læst ude paa Kasernen, før de henne paa Landevejen saa en Støvskey nærme sig, og ud af denne Støvskey kom den højtærede Krigsminister og hans Adjutant. Krigsministeren saa bøs ud, og jeg vil saa godt tro, at Krigsministeren saa bøs ud, for det kunde ligne ham. Men det er netop noget, man maa prise den højtærede Krigsminister for, og naar det staa i „Socialdemokraten“, tror jeg saa sikkert, det er sandt. Men naar han opfylder denne Opgave med saadan Iver, er der nogen Grund til at tro, at han, hvis vi gave ham en anden Opgave, f. Eks. den, at han skulde nedrive Fæstningen, vilde være saa praktisk anlagt, at han vilde sørge for paa enhver given Tid under de Forudsætninger, han i Øjeblikket kunde fremskaffe, at være sit Land til saa megen Nytte som muligt.

Jeg skal ikke komme videre ind paa Ministeriets gode Handlinger. Jeg vil blot sige, at jeg er taknemmelig, fordi det blev siddende paa de Pladser, det fik den 23. Juli. Jeg er overbevist om, at jeg i dette Øjeblik taler paa Flertallet af min Kreds' Venstrevælgeres Vegne og selv paa deres Vegne, som ønske mig Pokker i Vold eller i hvert Fald bort fra den Plads, jeg her staa paa. Jeg ved jo, at Ministrene undertiden have følt sig lidt trætte af Gerningen. De have syntes, at der ligesom var Oprør i deres egne Geledder, der er jo blevet stærkt talt om noget, der hed „Uro“. Jeg tror ikke, at Ministeriet nogen Sinde skal holde sig til den Side. Dersom jeg blev urolig paa Ministeriets Vegne, er det sikkert, at jeg vilde have Lov til at læse det Teksten, og det er lige saa sikkert, at bliver jeg urolig over, at det ærede Medlem for Aarhus (*Sabroe*) er